

Homenatge a un Mestre

a Jordi Mora

Sardana per a Cobla d'onze instrumentistes

Sardana finalista dins dels Premis Basil de Figueres 2008

Gerard Pastor

(2008)

Homenatge a un Mestre

Per a Cobla d'onze instrumentistes

Copyright © 2008 Gerard Pastor

Edicions Gerard Pastor – Partitures Gratuites

www.gerardpastor.com

info@gerardpastor.com

Uns apunts...

Homenatge a un Mestre suposa una represa. Després de gairebé un any sense escriure més que petits esbossos o fragments inconnexes, per fi he tingut la necessitat improrrogable d'escriure una obra de dalt a baix i fer-ho per a una de les formacions que més bé coneix i aprecio: la cobla.

Després d'haver finalitzat els meus estudis de piano a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) i d'haver vist en torn a què gira la composició avui dia, he cregut necessari meditar durant un temps i comprendre algunes coses.

És curiós observar que malgrat que en aparença sembli que hi ha un abisme entre la majoria de compositors de música clàssica actuals i la societat, en realitat els dos mons es mouen orientats a la mateixa finalitat: L'auto-disseny. I això va passant des de l'època de Schönberg i dels primers que van posar l'intel·lecte per davant de la vivència i donar per vàlida el que nomeno “especulació musical” –. El súmmum de l'exteriorització i la superficialitat. I sempre per culpa de l'excessiva preocupació que la immensa majoria de la societat occidental té per el que passa fora d'un mateix, mostrar i voler influenciar en els altres – en resum, ego – i no per mirar de portes endins, preocupar-se d'un mateix, la recerca de la tranquil·litat i no la felicitat i entendre qui i què és, sense anar més enllà de la pròpia existència. Es persegueix i es paga sovint a preu molt alt la originalitat entenent-la com aquells paràmetres que remarquen la teva diferència respecte els altres i s'ha oblidat que original prové d'origen.

Molts joves compositors ens sentim fortament cohibits per tot un sector de compositors amb dilatades trajectòries que sovint jutgen les obres per la aparença estètica sense que malgrat tots els càrrecs – i els encàrrecs – que ocupen hagin entès encara que l'estètica d'una obra no és més que una conseqüència i que no és l'essència d'una obra musical. I que l'ús del llenguatge musical no té una manera més correcta que una altra per a determinar la qualitat d'una obra per l'ús en si.

Se m'ha criticat destructivament en diverses ocasions per “no tenir una estètica pròpia” fins al punt que vaig començar a caure en aquest espiral absurd que representa la troballa d'una estètica com a meta principal malgrat la meva vivència em deia que no tenia relació una cosa amb l'altra. Que la meva necessitat com a compositor no m'empeny cap a això, m'empeny cap a una cosa que hi ha molt més enllà, no definible en paraules i que espero que es pugui entendre molt millor amb l'audició d'aquesta obra, i moltes altres. Unes paraules extretes de la primera de les *Cartas a un joven poeta* que Rainer Maria Rilke va escriure a Franz Xaver Kappus reflecteixen molt bé al que pretenc explicar i em van ajudar a reconduir el meu camí com a compositor:

"Para tomar contacto con una obra de arte, nada, en efecto, resulta menos acertado que el lenguaje crítico, en el cual todo se reduce siempre a unos equívocos más o menos felices. Las cosas no son todas tan comprensibles ni tan fáciles de expresar como generalmente se nos quisiera hacer creer. La mayor parte de los acontecimientos son inexpresables; suceden dentro de un recinto que nunca holló palabra alguna. Y más inexpresables que cualquier otra cosa son las obras de arte: seres llenos de misterio, cuya vida, junto a la nuestra que pasa y muere, perdura. [...]

Usted pregunta si sus versos son buenos. Me lo pregunta a mí, como antes lo preguntó a otras personas. Envía sus versos a las revistas literarias, los compara con otros versos, y siente inquietud cuando ciertas redacciones rechazan sus ensayos poéticos. Pues bien -ya que me permite darle consejo- he de rogarle que renuncie a todo eso. Está usted mirando hacia fuera, y precisamente esto es lo que ahora no debería hacer. Nadie le puede aconsejar ni ayudar. Nadie... No hay más que un solo remedio: adéntrese en sí mismo. Escudriñe hasta descubrir el móvil que le impele a escribir. Averigüe si ese móvil extiende sus raíces en lo más hondo de su alma. Y, procediendo a su propia confesión, inquiera y reconozca si tendría que morirse en cuanto ya no le fuere permitido escribir. Ante todo, esto: pregúntese en la hora más callada de su noche: "¿Debo yo escribir?". Vaya cavando y ahondando, en busca de una respuesta profunda. Y si es afirmativa, si usted puede ir al encuentro de tan seria pregunta con un "Si debo" firme y sencillo, entonces, conforme a esta necesidad, erija el edificio de su vida."

Per últim vull donar les gràcies a Jordi Mora, a qui dedico aquesta sardana, qui en les seves classes m'ha ajudat a comprendre el perquè de tantes d'aquestes qüestions entorn a la meva necessitat creativa i a ordenar tot un coneixement que fins ara quedava reduït a la intuïció.

Gerard Pastor,
3 d'Abril de 2008